

Gedenken en verwachten

Voorganger: Ds. Heleen Weimar
Regenboogkerk Hilversum

Schriftlezing Oude Testament: Jesaja 43: 16-19

Tweede Schriftlezing: Openbaring 21:5-7

Oerweging

Gemeente van Jezus Christus,

In dit uur, tegen de grens aan van oud en nieuw, nemen we de tijd om achterom te kijken en vooruit te zien. Dat kun je natuurlijk op jezelf doen, ieder persoonlijk. Maar wij houden deze viering om ook gezamenlijk, als gemeente, om te zien en uit te kijken, én om dat te doen voor Gods aangezicht, in het licht van Gods Woord.

Terugkijkend zijn er persoonlijke gebeurtenissen, die niet puur persoonlijk bléven. Sommige daarvan raakten ons als gemeente. We probeerden mee te leven bij plotselinge ziekte, bij teleurstellingen. We hadden verdriet om de dood van wie bij ons hoorden. Eind november, op Voleindingszondag, noemden we hun namen en staken een kaars voor hen aan.

We deelden ook fijne dingen – blijdschap om de liefde van mensen voor elkaar, vreugde om de geboorte van een kind. Maar liefst 5 kinderen werden er gedoopt het afgelopen jaar. Over ruim een week mogen de doopkaarsen nog een keer branden bij de doopgedachtenis op de zondag die de naam 'Doop van de Heer' draagt.

Er waren ook bijzondere jubilea waar we bij stil stonden. En natuurlijk ook het twintigjarige jubileum van onze kerk. We hadden een mooi feest, waar we ook de buurt bij wilden betrekken. Op de diaconale markt, de dag vóór de Regenboogzondag, zijn er de eerste contacten met buurtbewoners gelegd, die we hopelijk kunnen intensiveren.

Een enorme impact op het gemeentelieven had het afscheid van Jurjen als onze wijkpredikant, na zoveel jaren. Het kwam onverwacht, het ging allemaal heel snel, maar we hebben toch goed afscheid genomen met elkaar.

Afscheid moesten we ook nemen van geliefde gemeenteleden die gingen (of gaan) verhuizen, die veel betekend hebben in de gemeente en die we erg zullen missen.

Wat ons ook raakte, als gemeente, zijn natuurlijk de gebeurtenissen in de wereld om ons heen, dichtbij en ver weg. Allereerst de coronacrisis. Een jaar geleden hadden we niet kunnen denken dat we daar nu nog steeds zo bij zouden worden bepaald en door worden beperkt. Allerlei mooie activiteiten en initiatieven konden definitief niet doorgaan, zoals bijvoorbeeld de diaconale reis van jongeren naar Oeganda. Moeilijke gesprekken tussen vaxxers en anti-vaxxers werden niet alleen in de samenleving of familiekring gevoerd, maar ook tussen gemeenteleden. Er was veel veerkracht en creativiteit in onze gemeente, veel aandacht voor elkaar op andere manieren dan gewoon. Maar er was ook grote bezorgdheid en diep gemis.

Grote bezorgdheid was er ook over het klimaat, over de toeslagenaffaire, over de machtswisseling in Afghanistan en de situatie van vluchtelingen op allerlei plekken in de wereld, ook in Europa. Al die gebeurtenissen raken direct ons geloof, en onze levenshouding als gelovigen.

We gaan kijken naar het eerste van de twee beelden van Benno Roozendaal die vanmiddag centraal staan. Wat ik in dit eerste beeld zie (ik denk dat je er heel veel in mag zien, maar wat ik er nu in zie) is opgerolde tijd. Het afgelopen jaar heeft zich ontvouwd. Het is uitgerold, het heeft zich ontwikkeld met alle gebeurtenissen en ervaringen die ermee gepaard gingen. Het heeft zich afgewikkeld, en nu wordt het weer omgewikkeld. Het jaar rolt zich weer op. Veel gebeurtenissen en ervaringen zullen nog hun weerslag blijven houden in onze levens. Maar de gebeurtenissen zelf zijn verleden tijd. We sluiten ze af. We kijken erop terug.

En dan nu het andere beeld. Dit beeld staat voor mij voor ontvankelijkheid. Een open schaal als handen die als een kom geopend zijn. Een gebaar dat een ontvankelijke houding uitdrukt. Wat zal het nieuwe jaar ons brengen? Hoe zal het nieuwe jaar zich gaan onvouwen? Wat zal ons te wachten staan? We weten het niet. En we kunnen maar een heel klein deel van de komende gebeurtenissen zelf organiseren. Voor het grootste deel gaat het om verwachten, voor het nieuwe open staan.

Als het in de bijbel gaat over het nieuwe dat God ons geeft, dan wordt dat nieuwe vaak beschreven als iets vertrouwds, maar toch ook heel erg anders. In de profetie van Jesaja bijvoorbeeld lijkt het nieuwe dat God gaat beginnen heel erg op de uittocht van weleer, uit Egypte, maar is toch ook weer onvergelyklijk anders. De God die ooit een weg baande door de wateren, zal nu een weg banen door de woestijn. Er wordt opnieuw een uitweg geschapen als ooit, toekomst, uitredding, een perspectief – dat is het vertrouwde, dat is wat God doet, altijd weer doet – maar nu in heel andere omstandigheden en daarom weer helemaal anders.

Voor dat nieuwe dat God ons geven zal het komende jaar, dat iets vertrouwds zal hebben, maar toch ook verrassend anders zal zijn, daarvoor mogen we ons openstellen, vol vertrouwen, zoals een open schaal, met geopende handen en een open hart.

Dezelfde én de heel Andere – zo ziet ook Johannes de Eeuwige in zijn visioen van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Hij noemt God opnieuw de alpha en de omega:
 God staat aan het begin en Hij komt aan het einde,
 als de ons bekende én de ons vernieuwende,
 degene die vertrouwd is én totaal onverwacht,
 redder van de verdrinkingsdood
 en Bron van levend water,
 die ons nieuwe kracht geeft
 en moed en hoop.
 Amen